

Καλλίνικος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ἠσυχαστής

1853 – 1930

τοῦ Παναγιώτη Ἡλιοπούλου, Καθηγητοῦ

Τὸ εὐῶδες αὐτὸ ἄνθος τῆς Ἀθωνικῆς ἐρήμου, ἀνήκει στίς μεγάλες μορφές τοῦ σύγχρονου Ἀγιορείτικου μοναχισμοῦ. Οἱ ἔνσαρκοι αὐτοὶ ἄγγελοι, μέ τὴν ὀσιακὴ βιωτὴ τους, μετέφεραν μέ πιστότητα ὡς τίς ἡμέρες μας, ὅλο τὸ ἀπόμακρο καὶ ἀπόκοσμο μυστικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἀνατολικοῦ Ὁρθόδοξου Ἠσυχασμοῦ. Ἠσυχασμὸς εἶναι τρόπος ζωῆς ὑψηλῆς πνευματικότητας Ὁρθόδοξου μοναστικοῦ βίου, ὥστε νά καταστεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀσκούμενου μοναχοῦ πηγὴ ἀκτίστου φωτός, πεπληρωμένο ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ π. Καλλίνικος ὁ Κατουνακιώτης γαντζωμένος γιὰ πενήντα πέντε χρόνια στὸν ἀπαραμύθητο βράχο τῶν Κατουνακίων τοῦ Ἄθωνα, ἀνέβηκε πνευματικά σὲ ὕψη δυσθεώρητα, καὶ στάθηκε ἐκεῖ μετέωρος, κυριολεκτικά μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ἔγινε πολὺ γνωστός γιὰ τὴν ἀρετὴ του καὶ τὴν κατὰ Θεὸν σοφία του. Θεωρεῖται ὡς ὁ τελευταῖος νηπτικός ἡσυχαστὴς τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ὁ Κωνσταντῖνος Θειάσπρης (αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ π. Καλλινίκου) γεννήθηκε τὸ 1853 στὴν Ἀθήνα ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, πού προήρχοντο ἀπὸ καπεταναίους τοῦ 1821. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν ζωηρὸ καὶ ἐξυπνο παιδί, μέ ιδιαίτερη ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ χριστιανικὰ βιβλία μέσα ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν ὁποίων γνώρισε τὴ θαυμαστὴ ζωὴ τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἄθωνα.

Μιὰ ἡμέρα τοῦ 1875 ὁ Κωνσταντῖνος (22 ἐτῶν) κατεβαίνει στὸν Πειραιᾶ καὶ ἐρευνῶντας τὰ καράβια βρῆκε κάποιον πού ἔφευγε γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Παρακάλεσε τὸν καπετάνιο νά τὸν πάρει καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι θά τὸν βοηθοῦσε σε ὅτι μπορούσε. Ὁ καπετάνιος τὸν συμπάθησε καὶ τὸν πῆρε. Ἔτσι τὸ ὄνειρο ἄρχισε νά γίνεται πραγματικότητα. Τὸ καῖκι εἶχε σκοπὸ τὴν Ἱ. Μ. Ἰβήρων καὶ κράτησε ἀρκετές ἡμέρες. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, μέ τὴ σκέψη του, ἄλλοτε ὄραματιζόταν τὸν πολυπόθητο Ἄθωνα καὶ ἄλλοτε δεχόταν ἐπιθέσεις λογισμῶν ἀμφιβόλων, μέ τὸν ἀποχωρισμὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων του.

Όλα αυτά όμως διαλύθηκαν σαν καπνός όταν αντίκρισε τον Άθωνα με τα διάσπαρτα μοναστήρια, σκῆτες και κελλιά μέσα στο καταπράσινο άγιορείτικο τοπίο. Τό καράβι προσάραξε στην Ι.Μ. Ίβήρων. Χαιρέτησε τόν καπετάνιο και μέ γοργό βήμα έσπευσε στό μοναστήρι. Προσκύνησε μέ συγκίνηση τήν θαυματουργή εικόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταίτισσας, πού εἶχε διαβάσει στά βιβλία, και τήν παρακάλεσε γιά προστασία και γιά πού έπρεπε νά κατευθυνθεῖ. Πῆρε πληροφορίες γιά τήν έρημο τῶν Κατουνακίων και έφθασε εκεί ὕστερα από πεζοπορία άρκετῶν ὥρων.

Αναζητώντας ὁ νεαρός λάτρης τῆς άσκητικῆς ζωῆς, ἕναν ἑνάρετο γέροντα, βρῆκε τόν ἐκλεκτό ἡσυχαστή π. Δανιήλ. Ὁ γέρο Δανιήλ δέν μπορούσε νά πιστέψει ὅτι ὁ καλομαθημένος αὐτός νέος, μέ τήν Ἀθηναϊκή άνατροφή, θά άντεχε τήν σκληρή ζωή τῆς ἐρήμου. Ὑστερα από προσευχή δέχθηκε νά τόν κρατήσει ὡς δόκιμο. Από τόν γέροντά του διδάχθηκε τήν ξυλογλυπτική ὡς ἐργόχειρο. Ἡ ὄλη διαγωγή τοῦ νεαροῦ δοκίμου ἔδωσε τό δικαίωμα στόν γέροντα Δανιήλ νά τόν κείρει μοναχό μέ τό ὄνομα Καλλίνικος.

Προαισθανόμενος ὁ γέροντας Δανιήλ τήν άναχώρησή του ἐκ τοῦ ματαίου αὐτοῦ κόσμου δέν εἶχε τήν παραμικρή άμφιβολία νά ἐμπιστευθεῖ τήν πλούσια ἡσυχαστική τοῦ πείρα στους ὤμους τοῦ π. Καλλίνικου. Ὁ π. Καλλίνικος ὅσο καιρό ἐμειῖτο στά μυστικά τῆς νοερῆς προσευχῆς και τοῦ θεωρητικοῦ βίου, αισθανόταν θερμή ἐσωτερική, ἱερό δέος και βαθιά συγκίνηση. Ὁ γέροντας Δανιήλ ἱκανοποιημένος από τόν ὑποτακτικό του, ἔδεετο στόν Κύριο "νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα κατά τό ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ...".

Άκόμα τόν διέκρινε ὑπερβολική ἔφεση γιά μελέτη. Ρίχτηκε μέ ζῆλο στην μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς και τῶν Πατέρων ἐκ τῶν ὁποίων τόν πρῶτο λόγο εἶχαν οἱ νηπτικοί πατέρες, Ἡσύχιος ὁ πρεσβύτερος, Ἰσαάκ ὁ Σύρος, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κ.ά. Προσφιλές τοῦ ἀνάγνωσμα ἦταν και ἡ Φιλοκαλία. Ὁξύνους και φιλομαθῆς καθῶς ἦτο, ἐπιδόθηκε στην ἐκμάθηση τῆς Ρωσικῆς Γλώσσας μόνος του. Σέ λίγο χρονικό διάστημα κατόρθωσε νά ὀμιλεῖ και νά γράφει τά Ρωσικά.

Ἐκτός από τήν μελέτη, τόν π. Καλλίνικο τόν γοῆτευσε πολύ ἡ μοναξιά και ἡ ἡσυχία. Κάποιες φορές έπρεπε νά πᾶνε στή Δάφνη γιά τά χρειῶδη. Ἡ μετάβαση γινόταν μέ βάρκα. Ὅμως ἐκεῖνος προτιμοῦσε τήν πολύωρη κοπιαστική πεζοπορία γιά νά ἀποφεύγει τίς πολυλογίες στή βάρκα. Ἐνῶ τά βήματά του άντηχοῦσαν στίς ρεματιές και στά διάσελα, προσευχόταν ἀδιάλειπτα. Ἄλλοτε πάλι, ἀτενίζοντας τήν μαγευτική άγιορείτικη φύση, τήν πλατεία ἔκταση τοῦ Αἰγαίου, ὕψωνε τά χέρια του γιά νά δοξάσει Ἐκεῖνον πού "τά πάντα ἐν σοφία ἐποίησεν".

Τό πνεῦμα τῆς ἐγκρατείας κυριαρχοῦσε καθημερινά. Ὁ ἴδιος και οἱ ὑποτακτικοί τοῦ ζοῦσαν μέ λιτότητα. Μέ ἕνα τενεκέ λάδι περνοῦσαν ὄλη τή χρονιά γιά τό φαγητό και τά καντήλια. Τό Σαββατοκύριακο ἔριχνε στό φαγητό ἕνα ρακοπότηρο λάδι. Κάποτε πού ἐπρόκειτο νά γίνει μιά άγρυπνία, τόν ρώτησαν οἱ πατέρες ἄν τούς ἐπέτρεπε νά πιοῦν καφέ. Ἄν εἶναι νά κάνουμε άγρυπνίες μέ φάρμακα, καλύτερα νά πᾶμε νά κοιμηθοῦμε, ἦταν ἡ ἀπάντησή του. Ἡ ἀπλότητα και ἡ ταπείνωση ξεχώριζαν από τήν πρώτη ματιά.

Ἀπέφευγε μέ κάθε τρόπο τήν προβολή και τήν κενοδοξία. Τήν ἡμέρα πού κοινωνοῦσε κλεινόταν στό κελλί τοῦ μέχρι τό βράδυ. Από τά 55 χρόνια τῆς άσκητικῆς βιωτῆς του τά 45 ἦταν ἔγκλειστος στό κελλί του και σέ μιά μικρή περιοχή γύρω από αὐτό. Σ' αὐτόν τόν περιορισμένο χῶρο ἔζησε 45 χρόνια!

Όταν παρουσιαζόταν σοβαρή ανάγκη ύψωνε σ' ένα μακρύ κοντάρι ένα πανί σάν σημαία. Τό έβλεπαν οι μοναχοί και προσέτρεχαν. Η ήρωική αυτή απόφαση συνδυάστηκε με ολοκληρωτική αφοσίωση στη θεωρητική ζωή της νήψεως και της νοερᾶς προσευχῆς.

Αξίζει ἐν προκειμένῳ νά σημειώσουμε ὅτι ὁ μεταξοσκώληκας δέν κάνει τό μετάξι ἄν δέν γίνει ἐγκλειστος στό κουκούλι του. Στή ὑψηλή αὐτή πνευματική κατάσταση πού λίγοι ἀξιῶνται νά φθάσουν, ὁ πρακτικός βίος ὑποχωρεῖ. Ἡ πράξη δίνει θέση στή θεωρία καί οἱ ἐργασίες, τά διακονήματα καί τά ἐργόχειρα φεύγουν.

Ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος μακαρίζει ὅσους ἔφθασαν σ' αὐτή τήν κατάσταση. "Μακάριος, (γράφει ὁ ἅγιος πατήρ) ὁ μένων ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καί μή θορυβούμενος ἐν τῷ πλήθει τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἀλλά πάσας τάς σωματικές πράξεις μεταστρεψας εἰς τόν κόπον τῆς προσευχῆς." (Ἀσκητικός Λόγος ΚΓ'). Ἀπασχολήσεις μέ ἐπίγεια ζητήματα, μέ ὑποθέσεις τοῦ κόσμου, δέν εἶχαν καμία θέση σ' αὐτόν πού ἀσπάστηκε τή νησι καί τήν ἀδιάλειπτη προσευχή. "Μή τοίνυν, προτρέπει ὁ Ὅσιος Νεῖλος, ὁ ἐρημίτης, το τῆς ἀρετῆς καθαρὸν ταῖς τῶν κοσμικῶν πραγμάτων ἐννοίαις ἐπιθολούσθω, μηδέ το τῆς θεωρίας εἰλικρινές σωματικαῖς ἐπιταρατέσθω φροντίσιν".

Οὐδέποτε ἄνοιξε τό στόμα του νά ρωτήσῃ, οὔτε συμβατικά, τούς πολυάριθμους ἐπισκέπτες του, "τί νέα ἀπό τόν κόσμο;". Κάθε φιλοπερίεργη διάθεση καί ἀργολογία ἔπρεπε νά καταπνιγεῖ καί ἄν ἀκόμα χανόταν ὁ κόσμος, ὁ ἀγωνιζόμενος δέν ἔπρεπε νά ἀποσπάσῃ τόν νοῦ του ἀπό τήν πνευματική θεωρία, ἀναθέτοντας τά πάντα στόν προνοητή Θεό.

Ἡ ἀρετή καί ἡ φήμη τοῦ ἡσυχαστοῦ Καλλίνικου ὁδήγησαν τά βήματα μιᾶς μεγάλης προσωπικότητας τῆς ἐποχῆς, τόν Σπυρίδωνα Μενάγια, μετέπειτα π. Γεράσιμος, ἀριστοκράτη, πλούσιο, διάσημο χημικό, πτυχιούχο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ζυρίχης, νά ἐγκαταλείψῃ τόν κόσμο καί νά γίνει ὑποτακτικός (1920).

Ἀπό τούς πολλούς πού τόν ἐπλησίασαν μεταξύ αὐτῶν ἦταν καί ὁ περιβόητος Ἰωσήφ ὁ σπηλαιώτης. Ὀλίγοι ὅμως ἔγιναν δεκτοί ὡς ὑποτακτικοί. Ἡ φήμη του ὡς διακριτικοῦ καί φωτισμένου γέροντος προσεῖλκε κοντά τοῦ πλήθος ἀνθρώπων πού ζητοῦσαν μιᾶ φωτισμένη ἀπάντηση γιά τά προβλήματά τους. Ὑποτακτικοί, γέροντες, ἐρημίτες, κοινοβιάτες, κοσμικοί, νομικοί, στρατιωτικοί, ἀστυνομικοί, Ἕλληνες, Ρῶσοι, ὄλο τό Ἅγιον Ὅρος ἀπευθυνόταν στόν ἐγκλειστο ἡσυχαστή τῶν Κατουνακίων, νά ἀρουν τήν εὐχή του, νά ἀκούσουν τίς σοφές νοουθεσίες του. Πάμπολλα ἦταν καί τά γράμματα πού λάβαινε ἀπό ὅσους δέν μποροῦσαν νά τόν ἐπισκεφτοῦν.

Τό ἄκτιστο φῶς πού ἐλάχιστοι ἀξιώθηκαν νά ἀντικρίσουν, τό φῶς αὐτό πού καταύγασε τόν Μωυσῆ, τούς τρεῖς μαθητές στό Ὅρος Θαβῶρ, τόν Παῦλο πορευόμενο πρός τή Δαμασκό, τόν Συμεών τό νέο Θεολόγο, τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ καί πολλούς πατέρες, ἀξιώθηκε καί ὁ γέρον Καλλίνικος.

Αὐτόπαι μάρτυρες διηγοῦνται πῶς εἶδαν νά λάμπει ἡ μορφή του γιά τόν θεοφόρο καί φωτοφόρο γέροντα Καλλίνικο ταιριάζοντας τά λόγια τοῦ Ἁγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου. "Μεταλαμβάνω τοῦ φωτός, μετέχω καί τῆς δόξης καί λάμπει μου τό πρόσωπο ὡς καί τοῦ ποθητοῦ μου καί ἅπαντα τά μέλη μου γίνονται φωτοφόρα. Ὡραίων ὠραιότερος τότε ἀποτελοῦμαι." Ὁ γνωστός ὑμνογράφος π. Γεράσιμος Μικραγιαννίτης, πού εἶχε τόν γέροντα Καλλίνικο πνευματικό σύμβουλο, διηγήθηκε πῶς τόν εἶδε νά λάμπει ὀλόκληρος ἀπό κάποιο φῶς ἄλλου κόσμου καί νά ἐκπέμπῃ ἄρρητη εὐωδία.

Στόν φωτισμένο αυτόν άσκητή, δέν μπορούσαν νά διαφύγουν ψευδοδιδασκαλίες, πλάνες, αίρέσεις καί καινοτομίες. Τό 1913 έμφανίστηκε στό Άγιο Όρος, μεταξύ τών Ρώσων μοναχών ή πλάνη τών όνοματολατρών ή όποία διέλαθε άπ' όλους. (Γαβριήλ Διονυσιάτου, σελ.32). Έμεινε μόνος άνταγωνιστής ό γέρον Καλλίνικος. Ό Τσάρος καί ό Πατριάρχης συνεχάρησαν καί τοῦ έστειλαν παράσημα. Δυό άπ' αυτά σώζονται στόν Άγιο Γεράσιμο.

Η μορφή τοῦ ήσυχαστοῦ Καλλινίκου άποτελοῦσε γιά τόν Άθωνα ξεχωριστή εὐλογία Θεοῦ. Ένας πύρινος στύλος ὑψωνόταν στήν έρημη εκείνη χαράδρα τών Κατουνακίων πλάι στή θάλασσα, γιά νά σκορπίζει φῶς σ' όσους πλέουν στή θάλασσα τοῦ βίου. Πρόσωπα εξέχοντα, άποκαλύπτονταν μπροστά στό πνευματικό τοῦ μεγαλειό. Ο Ρώσος άσκητής παπα Παρθένιος, πρώην στρατηγός τοῦ τσαρικοῦ στρατοῦ, καί οί ιερομόναχος Θεοδόσιος πρώην πρύτανης Ρωσικοῦ Πανεπιστημίου, τόν τιμοῦσαν ιδιαίτερα καί τόν επισκέπτονταν συχνά. Ό Λαυριώτης λόγιος μοναχός π. Άθανάσιος, περίφημος γιατρός, διάσημος καί πολυγραφοτάτος συμβουλευόταν τόν π. Καλλίνικο.

Όταν ό βασιλεύς Κωνσταντῖνος ό Α γοητευμένος άπό τά έργα τοῦ έπιφανοῦς λογοτέχνη Άλεξάνδρου Μωραιτίδη, άπεφάσισε νά τόν παρασημοφορήσει, τότε ό εὐσεβής λογοτέχνης έστράφη πρὸς τόν γέροντα Καλλίνικο καί μόνο όταν ό π. Καλλίνικος συμφώνησε, δέχθηκε τό βασιλικό παράσημο.

Τό 1913 στό Ρωσικό θρησκευτικό περιοδικό "ό Χριστιανός" (άρθ.11) δημοσιεύτηκαν έντυπώσεις άπό τό Άγ. Όρος άπό τόν Ρώσο π. Παντελεήμονα, καθηγητή στή θεολογική Άκαδημία τοῦ Άγ. Σεργίου (πλησίον τῆς Μόσχας) πού τό 1912 επί έξι μήνες είχε περιηγηθεῖ στό Άγ. Όρος. Έκεῖ ό Ρώσος καθηγητής κάνει μνεία γιά τόν π. Καλλίνικο. "Γνώρισα καί κάποιον άλλον άσκητή πού κατά τρόπο θαυμαστό συνενώνει πνευματική έμπειρία καί περίσκεψη μέ σπάνια άγάπη καί προσήγεια πρὸς τούς άνθρώπους. Τόν πνευματικό τοῦ πλοῦτο τόν σκορπίζει μέ πολλή άγάπη καί πρὸς τούς Ρώσους μοναχούς πού τοῦ ζητοῦν λόγους παρηγορίας καί διδασκαλίας. Όχι άπλῶς μοναχοί αλλά καί Αρχιερεῖς Ρῶσοι έτρεχαν πρὸς τόν π. Καλλίνικο.

Ό Τρίκης καί Σταγών Διονύσιος γράφει γι' αυτόν: "Βλέποντάς τον έδινε τήν έντύπωση ότι ήταν πνευματέμφορος καί ότι ή χάρις τοῦ Θεοῦ έπαναπαυόταν σ' αυτόν. Έβλεπες μιá μορφή όσιακή, έπιβλητική, άγία. Ήταν ολοκληρωμένος πνευματικός άνθρωπος μετρημένος καί σοβαρός στοῦς λόγους του μέ διαυγῆ σκέψη. Είναι πραγματικός άσκητής τῆς έρήμου πολίτης καί έν σώματι άγγελος".

Ό Καλλίνικος θεωρεῖται μεγάλη άναλαμπή τοῦ Ήσυχασμοῦ. Έφθασε ὕψη θεωρίας καί ήξιώθει θείων έλλάμψεων κατά τήν άσκηση τῆς νοεράς προσευχῆς, γράφει ό Έραστος μοναχός (σελ.48). 7 Αὐγούστου 1930 έμελλε ό έγκλειστος ήσυχαστής τῆς έρήμου τών Κατουνακίων νά αναχωρήσει γιά τά σκηνώματα τοῦ Κυρίου τά άγαπητά."

Οί τελευταῖες ὥρες τῆς ζωῆς τοῦ ήταν κατ' έξοχήν όσιακές, άξιο έπιστέγασμα τοῦ άγγελικοῦ τοῦ βίου. Προαισθανόμενος τό τέλος του, λέει στόν ὕποτακτικό τοῦ "πήγαινε παιδί μου νά έτοιμάσεις τήν εκκλησία. Ήρθαν οί όσοι πατέρες καί επί 10 λεπτά τῆς ὥρας πρὶν ξεψυχήσει ένατένιζε μέ θάμβος τίς άγιες μορφές πού τόν καλωσόριζαν. Τότε άκούστηκε νά ψελλίζει ήρεμα. "Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου πού πεθαίνω Όρθόδοξος. Δέν έκανα τίποτα στή ζωή μου" καί ξεψύχησε ήρεμα, ταπεινά, όσιακά.

Μέ τήν έναρξη τοῦ 20ου αἰώνα γεννήθηκε στό χῶρο τῆς Έκκλησίας ένα μόρφωμα περίεργο. Ένα άλλόκοτο τέρας, ό Οικουμενισμός. Κατ' αυτόν καμία θρησκεία δέν έχει πλήρη τήν αλήθεια. Κάθε θρησκεία έχει μέρος τῆς αλήθειας. Η ολοκληρωμένη αλήθεια

θά προκύψει από την ένωση των εκκλησιών και των θρησκειών. (Πανθρησκεία, Οικουμενισμός). Διάφορες προσωπικότητες έχουν χαρακτηρίσει τον Οικουμενισμό ως παναίρεση. (Ιουστίνος Πόποβιτς)

Πρώτο βήμα του Οικουμενισμού ήταν η αλλαγή του Ημερολογίου, καθώς τούτο φαίνεται στην εγκύκλιο του Πατριαρχείου τό 1920 και στα πρακτικά του συνεδρίου της Κων/πόλεως τό 1923, για νά συνεορτάζουν Ὁρθόδοξοι μέ Παπικούς. Ἐτσι τό 1923 ὁ νεωτεριστής Πατριάρχης Κων/πόλεως Μελέτιος Μεταξάκης ἀπετόλμησε τήν ὀλέθρια ἡμερολογιακή ἀλλαγή. Τό Ἅγιο Ὅρος ὀλόκληρο, (ἐκτός τῆς Μονῆς Βατοπεδίου γιά κάποιο διάστημα) κράτησε μέχρι σήμερα τό παλαιό (Ἰουλιανό) ἡμερολόγιο. Σημαντική μερίδα μοναχῶν (Ζηλωταί) προέβησαν καί στή διακοπή μνημοσύνου τοῦ καινοτόμου Πατριάρχου.

Ὁ φωτισμένος γέροντας Καλλίνικος δέν μπορούσε νά μείνει ἀπαθής μπροστά στήν πρωτοφανή αὐτή προδοσία τῆς πίστεως. Σ' αὐτόν, ὡς σοφότερον καί ἀγιότερον, προσέφυγαν οἱ ἀνησυχοῦντες πατέρες γιά νά τόν συμβουλευτοῦν περί τοῦ πρακτέου, καί ἐκεῖνος διερμηνεύων τās γραφάς χωρίς περιστροφές καί ἀμφιβολίες, μέ βάση τούς Ἁγ. Πατέρες καί τόν ΙΕ/ κανόνα τῆς ΑΒ/ Συνόδου, τούς **συμβούλευε γιά τή διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ νεωτεριστοῦ Πατριάρχη Μελετίου Μεταξάκη**. Σέ μιά δέ τέτοια σύναξη, **τήν ἀποψη περί μῆ διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου** τοῦ πατριάρχη χαρακτήρισε ὁ γέροντας **"δαιμονική ἀπάτη"**. (Μαξίμου Ἀγιοβασιλειάτου "Καταγγελία Ἀγιορειτῶν Πατέρων" Ἅγιον Ὅρος 1997 σελ.160)

Ἡ θέση τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ γέροντος Καλλίνικου σχετικά μέ τήν Οἰκουμενιστική καινοτομία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, φαίνεται στό ἀκόλουθο περιστατικό. "Κάποτε ἦταν κάποιος ὁ ὁποῖος ἤθελε νά γίνει ἱερέας καί ἔγραψε ἐπιστολή ἐξομολογητική καί τήν ἔστειλε στόν π. Καλλίνικο. Ὁ γέρον ἐῖπε στους ὑποτακτικούς τοῦ "γράψτε στόν ἀδελφό ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἓνα λάκκο βορβόρου καί κροτεῖ τά χέρια του καί φωνάζει νά τόν κάνουμε βασιλέα. **Ἄς βγεῖ πρώτα ἀπό τόν λάκκο τῆς νεοημερολογίτικης καινοτομίας**, νά καθαρισθεῖ καί ὕστερα βλέπουμε ἂν εἶναι ἄξιος νά γίνει βασιλέας". (Δαμασκηνός Μοναχός)

Ἐλάμβανε τό θρησκευτικό παροδικό "ΖΩΗ". Ὅταν ὁμως ἔγινε ἡ ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου, ἀμέσως ἐπέστρεψε τό περιοδικό. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὁ γέροντας Καλλίνικος ἔπαιξε στίς μέρες μας τό ρόλο τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ καί ἄλλων ἀγωνιστῶν πατέρων, πού σέ στιγμές κρίσιμες γιά τήν Ἐκκλησία ἔμειναν μοναδικοί ὑποστηρικταί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκ τῶν παρατεθέντων στοιχείων γίνεται ἀντιληπτό ὅτι ὁ Ἅγιος γέροντας Καλλίνικος ὁ Κατουνακιώτης, ὁ ἐγκλειστος ἡσυχαστής, εἶναι μιά κρυμμένη σύγχρονη μεγάλη μορφή τῆς Ἀθωνικῆς Ἐρήμου πού στηλίτευσε τήν αἵρεση τῶν Ἰταλῶν, τόν παπισμό καί τή σύγχρονη παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.
Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ἀρχιμ. Χερουβεΐμ, Καλλίνικος ὁ ἠσυχαστής,
Ὡρωπὸς Ἀττικῆς 2006 Βασικὸ βοήθημα.

- Ἔραστος μοναχὸς, Δυὸ σύγχρονοι Ἅγιοι,
Ἀθήνα 1961.

- Μάξιμος ὁ Ἄγιοβασιλειάτης, Καταγγελία Ἀγιορειτῶν Πατέρων,
Ἅγ. Ὅρος 1997.

- Ἀθωνικὴ Ἠχώ 1924.

- Γαβριήλ Διονυσιάτου, Λαυσαϊκόν,
ἐν Βόλφ 1953.

- Δαμασκηνὸς μοναχὸς Ἄγιοβασιλειάτης,
περιοδικό «Ἅγ. Ἀγαθάγγελος ὁ Ἐσφιγμενίτης», τ. 74, 1982.

- Ἀρχιμ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός,
Ἀθήνα 1974.

Τὸ παρὸν ἀποτελεῖ εἰσήγηση σὲ ἡμερίδα πού ἔγινε στὴν Πάτρα τὴν 12 / 25 - 9 - 2009 στὸ ξενοδοχεῖο
"Ἀστήρ", μὲ θέμα ὀσιακὲς μορφές πού λάμπρυναν τὸν ἱερό ἀγώνα τῶν Γ.Ο.Χ.